

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **IPB Invest, a.s.**, IČO 25522248
sídlem Karlovo náměstí 34, Třebíč
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Janem Spáčilem, LL. M.
sídlem Italská 2581/67, Praha 2

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro kraj Vysočina**
sídlem Tolstého 2, Jihlava

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Zásah žalovaného spořívající v zahájení a vedení daňové kontroly na dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2016 u žalobce zahájené protokolem ze dne 2. 10. 2020, č. j. 1634997/20/2912-60561-71702 byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Bc. Jana Spáčila, LL. M., advokáta, se sídlem Italská 2581/67, Praha 2.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá toho, aby krajský soud určil, že daňová kontrola, zahájená žalovaným u žalobce protokolem ze dne 2. 10. 2020, č. j. 1634997/20/2912-60561-711702, na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016, podle § 85 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v rozhodném znění (dále jen „d. ř.“), byla zahájena nezákonně, a v případě, že by v době rozhodnutí krajského soudu daňová kontrola stále probíhala, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v této daňové kontrole.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v nezákonném zahájení a vedení daňové kontroly na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2016. Dle žalobce došlo k zahájení daňové kontroly v okamžiku, kdy lhůta pro stanovení daně z příjmů právnických osob ve smyslu § 148 d. ř. již prekludovala (uplynula). Vzhledem k tomu, považuje vedenou daňovou kontrolu za nedůvodnou a nezákonnou, neboť nelze očekávat, že bude zakončena doměřením daně. Jinými slovy již nemůže vést k doměření daně.
3. Vedení takové daňové kontroly představuje zásah do práv žalobce, neboť jej zatěžuje v několika rovinách. Žalobce je z důvodu obezřetnosti nucen vynakládat nemalé finanční prostředky na právní zastoupení a daňové poradenství v souvislosti s jejím zahájením a vedením. Daňová kontrola zároveň představuje zásah do každodenní podnikatelské činnosti žalobce, neboť zaměstnanci žalobce se při poskytování součinnosti žalovanému při provádění daňové kontroly nemohou věnovat svým běžným pracovním úkolům. Zároveň daňová kontrola narušuje právní jistotu žalobce jakožto daňového subjektu ohledně jeho daňových povinností.
4. Dle žalobce lhůta pro stanovení daně z příjmů právnických osob za předmětné zdaňovací období dle § 148 odst. 1 d. ř. počala běžet dne 1. 7. 2017, neboť § 136 odst. 2 d. ř. stanoví, že lhůta pro podání daňového přiznání činí 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období (zde kalendářního roku). Lhůta pro stanovení daně činí 3 roky, prekluzivní lhůta tak uplynula dnem 1. 7. 2020, přičemž daňová kontrola byla zahájena až dne 2. 10. 2020. Žalobce zdůraznil, že nebyl splněn žádný důvod dle § 148 pro prodloužení, stavění či přerušení lhůty ke stanovení daně. Na běh této lhůty neměla vliv ani doručená výzva k podání dodatečného daňového přiznání, neboť výzva dle § 148 odst. 2 je způsobilá lhůtu tří let o jeden rok prodloužit pouze tehdy, pokud tato vedla k doměření daně. V souvislosti s tímto odkázal žalobce na ustálenou judikaturu správních soudů. Pokud by byla nyní daň doměřena, pak by k tomu došlo až na základě provedené daňové kontroly, s tím se však účinky prodloužení lhůty nepojí. Žalobce dodává, že nemohlo dojít ani k přerušení lhůty dle § 148 odst. 3, neboť daňová kontrola nebyla zahájena před uplynutím původní lhůty. Důsledkem toho je zánik práva žalovaného doměřit daň za předmětné zdaňovací období.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a jeho zařazení do právního rámce daňového řízení. Žalovaný vysvětlil, že v průběhu daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015 zjistil skutečnosti nasvědčující tomu, že by žalobci měla být doměřena daň z příjmů právnických osob i za zdaňovací období 2016. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak

žalovaný nemohl přistoupit k doměření daně, ale nejprve musel vyzvat žalobce k podání dodatečného daňového přiznání, jeho nesouhlasnou reakci pak posoudil v materiálním smyslu jako dodatečné daňové tvrzení. Následně s ohledem na očekávaný rozsah dokazování zvolil pro účely správného stanovení daně žalovaný postup k odstranění pochybností, z nějž však dle žalovaného lze při přetrvávajících pochybnostech přejít do režimu daňové kontroly. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak dle žalovaného vyplývá, že účinky výzvy k podání dodatečného daňového přiznání na prodloužení lhůty pro stanovení daně nastávají, pokud je mezi vydáním výzvy a doměření daně blízká věcná a časová souvislost. Dle žalovaného jsou účinky prodloužení lhůty ke stanovení daně zachovány i v případě, že dojde k doměření daně ze strany žalovaného na základě daňové kontroly, jestliže tato daňová kontrola bezprostředně navazuje na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání, resp. na postup k odstranění pochybností.

6. Žalovaný má za to, že veškeré úkony činil v návaznosti na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání, a to bez prodlení. Lhůta ke stanovení daně se výzvou prodloužila, a proto daňová kontrola byla zahájena včas. Výzva nebyla formální ani účelově vydaná k „záchraně lhůty“, navazovaly na ni další postupy a úkony správce daně, včetně daňové kontroly, proto lze konstatovat přímou věcnou a časovou souvislost mezi výzvou k podání dodatečného daňového tvrzení a budoucím doměření daně, byť za současného zahájení daňové kontroly. Jedná se totiž stále o pokračování postupu k odstranění pochybností. Žalovaný namítl, že žalobcem citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je formální a v rozporu se zásadou, že daňové řízení tvoří jeden celek a končí až splněním nebo jiným právně relevantním zánikem daňové povinnosti. Je nutné brát v úvahu časovou a věcnou posloupnost jednotlivých úkonů, která v tomto případě nastala. Žalovaný proto navrhl žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

IV. Replika žalobce

7. Žalobce podrobně reagoval na vyjádření žalovaného, neboť se v něm žalovaný snažil vzbudit dojem, že při daňové kontrole postupoval v souladu s d. ř. a judikaturou. Žalobce předně namítá, že výzva k podání dodatečného daňového přiznání v tomto případě nemůže vést k doměření daně za předmětné zdaňovací období, a že jeho první odpověď nelze považovat za dodatečné daňové přiznání, jak uváděl žalovaný. Dále jde víceméně o opakování a rozvedení argumentace již obsažené v žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas [§ 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s.) a bez nařízení jednání za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Podle ustanovení § 82 s. ř. s. *se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
10. Z ustanovení § 82 s. ř. s. vyplývá, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem může být důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (první podmínka) zkrácen na svých právech (druhá podmínka) nezákonným

(třetí podmínka) zásahem správního orgánu, které není rozhodnutím (čtvrtá podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (pátá podmínka). Není-li splněna jedna z uvedených podmínek, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout. K tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS.

11. Rozhodující otázkou v nyní posuzovaném případě je, zda žalovaný nezákonně zasáhl do práv žalobce zahájením a prováděním daňové kontroly. Dle konstantní judikatury zahájení i provádění daňové kontroly může být podle okolností nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť tímto postupem správce daně přímo zasahuje do právní sféry daňového subjektu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, publ. pod č. 735/2006 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 Afs 279/2014 - 29). Jedním z případů nezákonné daňové kontroly bezpochyby je i kontrola zahájená a prováděná v době, kdy již uplynula lhůta pro stanovení daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, bod 42). Podmínky č. 1 až 5 při posuzování důvodnosti žaloby tudíž byly splněny, a tento zásah je tak způsobilý být přezkoumáván zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s.
12. Dle § 148 odst. 1 d. ř. *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.* Skutečnost, kdy počala lhůta běžet a kdy měla uplynout za situace, kdy by nedošlo k výzvě ze strany žalovaného, není mezi stranami sporná. Dle § 148 odst. 2 písm. a) d. ř. rovněž platí, že *lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně.*
13. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 19. 6. 2017 podal žalobce řádné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2016. Pro zdaňovací období roku 2016 tak byl povinen učinit do 1. 7. 2017, tříletá lhůta pro stanovení daně by tak uplynula dnem 1. 7. 2020. Dne 5. 2. 2020 vydal žalovaný výzvu č. j. 146209/20/2912-50521-706434, k podání dodatečného daňového tvrzení k dani z příjmů právnických osob za předmětné období, a to z důvodu podezření z nesprávného uplatnění zaučtovaných úroků z korunových dluhopisů do daňově uznatelných nákladů ze strany žalobce. Žalobce na výzvu žalovaného odpověděl včas v prodloužené lhůtě dne 3. 3. 2020 s tím, že s výzvou nesouhlasí z důvodu nesplnění zákonných předpokladů pro vydání výzvy dle § 145 odst. 2 věty první d. ř., dále z důvodu předčasnosti výzvy a nesprávného závěru žalovaného o uplatnění úroků do daňově uznatelných nákladů ze strany žalobce. Žalobce dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za předmětné období na základě výzvy nepodal a setrval na svém tvrzení, že poslední známá daň je stanovena ve správné výši. Dne 2. 6. 2020 vydal žalovaný výzvu k odstranění pochybností, č. j. 1116753/20/2912-50521-706434. Žalobce na tuto výzvu odpověděl dne 31. 7. 2020, tj. ve lhůtě prodloužené k jeho žádosti. Žalovaný však tuto odpověď vyhodnotil tak, že nebyla způsobilá odstranit jeho pochybnosti vyjádřené ve výzvě. Následně proto žalovaný dne 2. 10. 2020 zahájil daňovou kontrolu na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016.

14. Právě v zahájení a vedení takové daňové kontroly žalobce spatřuje nezákonný zásah žalovaného. Jádrem sporu mezi stranami tkví v tom, zda výzvou správce daně ze dne 5. 2. 2020 došlo ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) d. ř. k prodloužení lhůty ke stanovení daně o jeden rok či nikoliv. Pokud by došlo k prodloužení lhůty k doměření daně v souladu s právními předpisy, zásah by nezákonný nebyl; v opačném případě by žaloba důvodná byla. Krajský soud se v dané věci ztotožňuje s názorem žalobce a žalobu shledává důvodnou.
15. Obdobnou problematikou se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015 - 49, v němž shrnul, že lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 2 d. ř., se prodlužuje o jeden rok pouze tehdy, pokud výzva k podání dodatečného daňového přiznání byla skutečně tím úkonem, na základě kterého došlo k doměření daně. Byla-li daň doměřena až na základě následně vedené daňové kontroly, není naplněna hypotéza uvedené právní normy a k prodloužení lhůty k stanovení daně nedochází. Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 Afs 32/2015 - 28, v němž uvedl, že jsou plně přenositelné i na řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem v podobě daňové kontroly zahájené po uplynutí lhůty pro stanovení daně. Lze tedy shrnout, že následně zahájená daňová kontrola nemá natolik bezprostřední vztah k výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení, aby byly splněny podmínky shora uvedeného zákonného ustanovení („výzva vedla k doměření daně“). K prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok proto v takovém případě nedochází.
16. V obou těchto věcech se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou situací, kdy správce daně doručil daňovému subjektu výzvu k dodatečnému daňovému přiznání ke konci běhu prekluzivní lhůty. Na tuto výzvu však daňový subjekt reagoval sdělením, že pro podávání dodatečného daňového tvrzení není důvod. Správce daně tak na základě předmětné výzvy daň nedoměřil a až po uplynutí prekluzivní lhůty zahájil daňovou kontrolu. Ani v jednom z těchto rozhodnutí přitom Nejvyšší správní soud nepovažoval za rozhodnou aktivitu či naopak pasivitu správce daně po vydání výzvy dle § 148 odst. 2 písm. a) d. ř. Proto ani posouzení časové návaznosti úkonů správce daně bez prodlev, jak požaduje žalovaný nyní v této věci, nehraje roli. Podstatné pro posouzení věci totiž je, že výzva sama o sobě k doměření daně nevedla; nemohla tak způsobit prodloužení prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) d. ř. a daňová kontrola proto byla jak v obou výše uvedených případech, tak i v nyní projednávané věci, zahájena až po uplynutí prekluzivní lhůty.
17. Problematikou prodloužení lhůty pro stanovení daně se kromě již citovaných rozsudků č. j. 2 Afs 1/2015 - 49 a č. j. 1 Afs 32/2015 - 28, Nejvyšší správní soud dále zabýval též v rozsudcích ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Afs 441/2019 - 29, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Afs 66/2020 - 32, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 388/2019 - 70 a ze dne 28. 8. 2020, č. j. 5 Afs 16/2020 - 46, přičemž shodně dospěl k závěru, že lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 2 písm. a) d. ř. se prodlužuje o jeden rok pouze tehdy, pokud výzva k podání dodatečného daňového přiznání byla skutečně tím úkonem, na základě kterého došlo k doměření daně. Mezi vydáním výzvy a doměření daně tedy musí existovat blízká věcná (a pravidelně i časová) souvislost. Ta je dána, pokud je daň doměřena přímo v návaznosti na výzvu, nikoliv již při doměření daně na základě výsledků daňové kontroly. V takovém případě k prodloužení lhůty k stanovení daně nedochází. Krajský soud nemá důvod se od této jednoznačné a ustálené judikatury odchylovat, neboť plně dopadá i na nyní posuzovanou věc.

18. Žalovanému lze dát za pravdu, že pokud správce daně disponuje natolik silnými poznatky, z nichž lze vytvořit důvodný předpoklad o doměření daně, je povinen vyzvat daňový subjekt dle § 145 odst. 2 d. ř. k podání dodatečného daňového tvrzení a nemůže rovnou přistoupit k zahájení daňové kontroly. S postupem žalovaného lze souhlasit i v té části, kdy po reakci daňového subjektu na výzvu správce daně použil postup k odstranění pochybností (§ 89 d. ř.). Pokud je totiž daň doměřena na základě tohoto postupu, jsou účinky výzvy zachovány. Skutečnost, že v rámci doměřovacího řízení proběhne postup k odstranění pochybností, nevylučuje návaznost rozhodnutí o stanovení daně k výzvě podle § 145 odst. 2 d. ř. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 Afs 22/2016 - 43). V dané věci však výzva sama o sobě ani s použitím postupu k odstranění pochybností k doměření daně nevedla. Krajský soud též odmítá, že by odpověď ze dne 3. 3. 2020 bylo možné považovat jako dodatečné daňové přiznání v materiálním smyslu (srov. již cit. rozsudky č. j. 1 Afs 66/2020 - 32, bod 18 a 19, a č. j. 1 Afs 441/2019 - 29, bod 20). Žalobce totiž na výzvu reagoval vyjádřením svého nesouhlasu, přičemž tvrdil, že daň byla stanovena ve správné výši, a zároveň výslovně uvedl, že dodatečné daňové přiznání nepodá. Postup k odstranění pochybností byl tedy ukončen bez vyměření daně dne 2. 10. 2020. Výzva tudíž nemohla mít zákonem předpokládaný účinek prodloužení lhůty o jeden rok. Vzhledem k tomu, že k prodloužení prekluzivní lhůty nedošlo, uběhla dnem 1. 7. 2020. Daňovou kontrolu přitom může správce daně zahájit pouze v původní lhůtě pro stanovení daně. Jestliže žalovaný však přes tento fakt dne 2. 10. 2020 přistoupil k zahájení daňové kontroly, učinil tak ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2016 po uplynutí prekluzivní lhůty. Soud proto nesouhlasí s žalovaným, že by mezi výzvou a případným budoucím doměřením daně existovala blízká věcná a časová souvislost. Časově sice úkony správce daně mohly na sebe bez prodlev navazovat, ale právě zahájením daňové kontroly došlo k přetržení blízké věcné souvislosti s výzvou. V dané věci tedy není dána blízká věcná souvislost mezi výzvou a budoucím doměřením daně, jelikož ta by byla doměřena až případně na základě výsledků daňové kontroly. Jelikož tedy byla daňová kontrola zahájena po uplynutí lhůty ke stanovení daně, nemohla vést k doměření daně za předmětné zdaňovací období, a proto představuje nezákonný zásah ve smyslu shora citované judikatury.
19. Na okraj považuje krajský soud za vhodné poukázat také na skutečnost, že žalovaný vydal výzvu dle § 145 odst. 2 d. ř. až dne 5. 2. 2020, tj. téměř čtyři měsíce poté, co s žalobcem projednal zprávu o daňové kontrole za zdaňovací období let 2013, 2014 a 2015 (zpráva byla projednána dne 10. 10. 2019). Již v té chvíli však muselo být žalovanému zřejmé, že skutečnosti zjištěné v průběhu daňové kontroly vydání této výzvy odůvodňovaly. Není proto zřejmé, proč žalovaný s vydáním výzvy otálel až do doby, kdy z důvodu nezbytného procesního postupu pro možnost doměření daně riskoval uplynutí lhůty pro stanovení daně. Vydal-li výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení až s blížícím se koncem prekluzivní lhůty ke stanovení daně, skutečnost, že již nezbývá časový prostor k zahájení daňové kontroly, je nutné připsat k tíži správce daně (žalovaného).

VI. Závěr a náklady řízení

20. Soud tak na základě výše uvedených skutečností a úvah shledal, že oznámením výzvy k podání dodatečného daňového přiznání ze dne 5. 2. 2020 nemohlo dojít k prodloužení lhůty ke stanovení daně podle § 148 odst. 2 písm. a) d. ř., neboť poté nevedla k doměření daně. Prekluzivní lhůta pro stanovení daně uplynula dnem 1. 7. 2020, přičemž daňová kontrola byla zahájena až dne 2. 10. 2020. Žaloba tedy byla podána důvodně. Soud proto

na základě § 87 odst. 2 s. ř. s. určil, že provedený zásah žalovaného, spočívající v zahájení a vedení daňové kontroly na dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2016, byl nezákonný. Vzhledem k tomu, že daňová kontrola byla ke dni 13. 5. 2021 ukončena, jak vyplývá ze sdělení žalovaného ze dne 17. 5. 2021 na č. l. 123 soudního spisu, který sám nakonec připustil, že daňová kontrola byla zahájena až po uplynutí původní lhůty pro stanovení daně, nebylo třeba, aby soud zakázal žalovanému v jeho konání pokračovat.

21. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání dvou písemných podání – žaloby a repliky k vyjádření žalovaného) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 4 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů, která celkem činí 10 200 Kč, o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 14 342 Kč.
22. Soud žalobci přiznal náhradu za návrh na předběžné opatření, přestože byl tento návrh žalobce usnesením krajského soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 30 A 181/2020 - 62, zamítnut. Krajský soud se totiž ztotožnil s názorem vysloveným Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2014, č. j. 45 A 11/2012 - 61, že neúspěšné podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě či na vydání předběžného opatření bez dalšího neznamená, že náklady vynaložené v souvislosti s tímto úkonem jsou náklady nedůvodnými ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Využití možnosti podat návrh na přiznání odkladného účinku žaloby (resp. na vydání předběžného opatření) jako institutu výslovně upraveného v s. ř. s., aniž by šlo o zjevné zneužívání tohoto institutu (např. co do počtu opakovaných návrhů), nákladem nedůvodně vynaloženým k ochraně práv ve shora uvedeném smyslu není. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že takový návrh nebyl úspěšný a tedy nevedl k přiznání odkladného účinku žaloby či vydání předběžného opatření. Rozhodný je pouze úspěch účastníka ve věci samé. Otázka úspěchu při dílčích rozhodnutích předběžné povahy učiněných soudem v průběhu řízení je v tomto ohledu naopak nepodstatná. Náklady řízení žalobce ohledně návrhu na předběžné opatření sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč (návrh na předběžné opatření dle 11 odst. 2 písm. a) citované vyhlášky ve výši 1 550 Kč). Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. května 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu